

ДАНИЕЛ ИВАНОВ
СБЛЪСЪК В АМАЗОНИЯ

chitanka.info

Шумът от двигателя на хеликоптера пронизваше ушите им. Заедно е дъждовното време това допълнително засилваше безпокойството на отряда. Войниците се бяха наместили в търбуха на металния звяр и чакаха напрегнато пристигането на указаното място. Командирът на взвода седеше от едната страна сам, плътно прилепен до вътрешната стена на „раптора“, а срещу него бяха останалите четирима от елитната бригада за тайни мисии. Пилотът също беше част от екипа, но той управляваше вертолета и нямаше как да се включи в дискусиата на другарите си.

Сержант Кристофър Стейн реши да преговори мисията с другите бойци:

— Както знаете, господа и Елис — той погледна към единствената жена на борда, — ние сме специален отряд за бързо реагиране, изпращан само на суперсекретни мисии. Щом пътуваме над джунглите на Южна Америка, това означава, че ситуацията е излязла извън контрол. Видяхте, че бяхме мобилизирани за съвсем кратко време. Сега ще ви разясня задачите и ще преговорим какви действия ще предприемем.

— Шефе, знае ли се какво се е случило там и защо ни пращат? — попита едър мускулест мъжага, облечен в тъмнозелена камуфлажна униформа и високи гумирани кубинки. Под дясната му ръка лежеше сива каска с визьор за нощно виждане. На врата му висеше метална плочка с името — Бишъп. Той бе гордостта на екипа — „тежката артилерия“, която винаги се включваше, когато нещата станеха наистина напечени.

— Животно, ама много си прост, човече — намеси се войникът до него, носещ името Гюнтер. Той беше облечен в същите дрехи, но бойното му снаряжение бе различно. За разлика от Бишъп, който се бе запасил с два ловни ножа — по един на всеки глезен — и бе прикрепил около кръста два пистолета тип Зиг Зауер модел Р226, огромен автомат М249 със сто патрона в пълнител и патрондаш с петстотин допълнителни, Гюнтер разчиташе само на един боен нож, както всички останали, пистолет тип Валтер Р22 е двайсет патрона в пълнителя и Барет ХМ109, 50-и калибър — най-новата снайперистка пушка в армията. Той бе заместник на сержанта и снайперист на отряда.

— Ти пък какво се месиш! — изгрухтя, вбесен, Животното. Физиономията му приличаше на разгневен глиган. Неслучайно му бяха

сложили този прякор.

— Мъже! — пребели очи Елис. Тя беше с късо подстригана черна коса и красиви черти. Въпреки че имаше над пет години стаж в специалния отряд на сержант Стейн, Амазонката, както я наричаха бойните ѝ другари, поддържаше безупречно външния си вид. Тя се придържаше към изцяло „мъжките“ оръжия, ако могат така да се нарекат, и не се разделяше с трите си пистолета Колт 17-ки и любимата си помпа Мозберг — автоматична едноцевка с осем патрона в тубусен пълнител. Сигурно някъде в раницата си имаше поне десетина кутии с патрони за оръжията.

— Войници, замълчете! — заповяда сержантът. — Нека да ви разясня накратко бъдещите ни действия. Споровете оставете за вечерта, когато спокойно ще се отдадем на изстудено мохито и уиски с лед в базата.

Всички млъкнаха. Само монотонното бръмчене от двигателя на хеликоптера остана да се носи край тях. В кабината Боул не бе чул и дума от спора им. Той беше русокос мъж със сини очи, късо подстриган, метър и деветдесет висок; славеше се със стотиците си завоевания както на бойното поле, така и в леглото. Неговото снаряжение включваше пистолет Игъл и автомат АУГ, но в момента те се намираха в задната част на „раптора“, където се разправяха другарите му.

Сержант Стейн продължи:

— Когато Тестиса — това беше бойното название на пилота — приземи хеликоптера в секретната база за биологични оръжия, Елис и О'Райли ще подсигурят площадката. След това аз продължавам напред, за да огледам терена и да проверя за опасност. Ти — посочи към Животното — ще отидеш с Гюнтер до пилотската кабина, където ще прикривате Боул до товарния отсек, докато взема саковете е муниции. Ако всичко се развие по план, се събираме заедно пред хеликоптера и потегляме пеша към командната зала. Всичко дотук ясно ли е?

— Да, сър, напълно! — изкрещяха в един глас войниците, след което всеки се зае да подготвя багажа и снаряжението си. О'Райли — рижав строен войник от ирландски произход — взе специално оборудваната си аптечка, която беше предварително подготвена за вражески територии. Единствените оръжия, които притежаваше, бяха

стандартен нож като на всички останали и един автоматичен пистолет Аркус 98DA, който беше със значително по-малък размер, в сравнение е тези на другарите му. Той беше медикът на спецотряда и допълнителните оръжия щяха само да затруднят придвижването му.

След като приключиха с подготовката и проверката на оборудването си, членовете на ЕБИСЕ, накратко от „Елитна бригада и секретни елиминатори“, бяха готови за поредната си тайна мисия.

Сержантът седеше самотен и умислен. От време на време леко задрямваше и дори сънуваше на пресекулки. На моменти му се появяваха познатите образи на съпругата и петгодишната им дъщеричка. Представяше си как са се събрали със семейството на сестра му и седят на верандата на старата фамилна къща. Зет му пече месо върху скарата, а двете племеннички и наследницата му си играят наред зелената поляна. Какви приятни мигове и спомени! Нямаше търпение да приключи с военната си служба и да се отдаде на заслужена почивка и живот със семейството си. Въпреки че наскоро бе навършил четиридесет и две години, той не се чувстваше на толкова. Усещаше, че има сили за още мисии и битки с враговете на родината. Професията му обаче не му позволяваше да отгледа дъщеря си като нормалните бащи. Не прекарваха почти никакво време заедно. Виждаха се много рядко, само през отпуската — около месец в годината, най-често през август. Това го натоварваше психически и той нямаше търпение да дойде моментът, в който ще приключи с тази работа завинаги. Оставаше още малко, много малко... една последна мисия — тази мисия.

На борда на „раптора“ се усети лека турбуленция. Сержант Стейн се събуди внезапно. Инстинктивно сграбчи с дясната си ръка своя автомат M16 и провери дали двете му „берети“ са на мястото си. След като установи, че всичко е там, където трябва да бъде, той осъзна, че хеликоптерът вече каца. Набързо се съвзе и започна да нарежда на подчинените си:

— Бързо, войници! — излая той. — До половин минута да сте готови за слизане от хеликоптера! Проверете за последно снаряжението и се подгответе за акция! Бързо, бързо, бързо!!!

Сержант Крис нахлузи прозрачна маска на лицето, която приличаше на скиорски очила. Целият отряд имаше такива. След това

сложи сивата си камуфлажна каска на главата. Останалите последваха примера му.

За броени секунди отрядът за специални мисии беше готов да напусне вертолета. Първото, което им направи впечатление, като слязоха, беше, че се намират в гориста местност. „Рапторът“ беше кацнал на специално пригодена площадка за хеликоптери. Сержантът даде сигнал с ръка на останалите и всеки от тях се зае да изпълнява това, което бяха обсъждали по-рано. Действаха с опит и рутина. Кристофър Стейн отиде пред хеликоптера, за да огледа местоположението и да провери за засада или непредвидена опасност. За момента нямаше такива, но това не го успокояваше. Имаше дълъг стаж в армията и много добре знаеше, че в специалните мисии нещата никога не минаваха по план. Предполагаше, че и тази няма да се отличава по това от предишните. Реши да огледа и чистият въздух изпълни дробовете му като доказателство, че се намират в гориста местност. Срещу него се простираха високи триметрови метални решетки, които криволичеха из целия обект. Изглеждаха така, сякаш образуват широки коридори с тавани — подобни на клетки в зоопарка, обаче е много по-голям размер. На няколко метра пред него се виждаше входът към тези клетки — зейнала врата. Когато другите бяха готови, сержант Стейн им даде нареждане да се придвижат навътре през коридорите към обекта. Там се криеше отговорът на въпроса — защо бяха изпратени тук по спешност.

Влязоха навътре. Подът беше изграден от огромни бетонени плочи. Тунелът беше широк около пет метра. Елис се спря за момент и погледна към металните решетки.

— Сержант — подвикна тя, — внимавайте да не се докоснете до решетките! Тук пише, че по тях преминава високо напрежение — посочи огромна жълта табела.

— В момента май няма охраняване — намеси се Гюнтер. — Не забелязвам никакво осветление наоколо, нито каквито и да е следи от електричество.

— Тези тунели много ми приличат на капани за мишки, но в уголемен мащаб — притеснено рече пилотът Боул.

— Изглежда доста зловещо — вметна О'Райли.

— Момчета, така като гледам, тези коридори са свързани заедно и таванът им също е изграден от подобна метална сплав, което ме

навява на мисълта, че не са капани, а точно обратното.

— Какво имаш предвид, шефе? — попита Животното.

— Смятам, че това тук е убежище и предназначението му е да предпазва от евентуално външно нападение, или по-просто казано, като за теб, Животно — целта е никой отвън да не може да влезе вътре. И както виждате — посочи той с ръка в посока към далечината, след което — вдясно от тях и после вляво — това са три отделни сгради, които са свързани с тунелите, и единственият начин някой да премине от една към друга от тях е точно през тези оградени пътеки, на които се чудим. По-странното е обаче защо са изградени мрежите, а още по-чудното — защо през тях преминава ток? Повече от ясно е, че всичко това е направено с цел защита, но какво толкова се спотайва отвън, та са създали тези постройки? Явно има нещо, което много ги е изплашило!

— Шефе, нищо не разбрах от това, което каза, обаче не ми хареса тона, с който го изрече.

— Животно, гледай какъв грамаден мъж си, пък те е страх от една мрежа с преминаващ ток по нея и няколко незнайни врагове отвън, пффф... — изсмия се подигравателно Елис.

За миг всички се спогледаха, след което Боул залости вратата зад тях.

— Все пак си мисля, че ще бъде по-добре да е заключена — рече с нарастващ страх в гласа си той.

— Ами ако това, което е предизвикало суматохата в тази секретна лаборатория, се спотайва вътре, ако все още не е излязло навън? — намеси се Гюнтер.

— Точно затова сме изпратени тук, войници. Сега бъдете нащрек и да свършим работата, за която сме изпратени! Слушайте внимателно! Елис и Бишъп, поемат сградата вдясно от хеликоптера! Боул и Гюнтер — посочи ги сержантът, — вие, момчета, се заемате със сградата срещу нас, а аз и О'Райли отиваме към тази вляво, която ми прилича на командна зала. Проверяват районите си, като същевременно внимавате, все пак сме на непознат обект и нямаме представа какво и откъде може да ни издебне. Накрая се срещаме в предполагаемата командна зала. Разбрахте ли ме?

— Тъй вярно! — отговориха в хор всички от отряда.

Разделиха се по двойки, както беше наредил сержантът, и потеглиха.

Елис и Бишъп се придвижваха в синхрон с плавни и предпазливи крачки. Постепенно се отдалечаваха от другите. Елис държеше и в двете си ръце по един пистолет, а Животното пъхтеше до нея, притискан от тежестта на грамадното оръжие, което носеше. След още няколко крачки стигнаха до сградата, към която се бяха запътили. Отвън не изглеждаше нещо особено. Не много висока бетонена постройка, оградена отвсякъде е телени мрежи, подобни на тези, опасващи коридорите, по които се движеха. Единственото, което им направи впечатление, бе фактът, че сградата няма прозорци. Бишъп откряна външната врата, която се оказа отключена. Двамата с Елис влязоха вътре. Навсякъде цареше тъмнина. Въпреки че пристигнаха на това място в късния следобед, проливният дъжд, който ги посрещна, намаляваше видимостта отвън.

Заради липсата на осветление в помещението те не успяваха да видят кой знае колко.

Сградата се разклоняваше в две различни посоки.

— Аз тръгвам надясно, а ти поemi левия фронт! — отсече Елис.

Животното кимна.

Тя извади от раницата си фенерче, включи го и продължи надясно, където след около пет метра имаше деветдесетградусов завой вляво. Пое по коридора. Пред нея внезапно се появи метална врата — за малко да си удари носа в нея. Тя я побутна и вратата се отвори широко. Елис влезе в стаята. Вътре липсваха каквито и да било признаци на живот. Имаше около десетина празни двуетажни легла. Стаята беше пуста. Елис се разходи из нея, за да огледа и провери за други врати, водещи към тайни помещения, обаче такива нямаше. След като не откри нищо, тя реши да се върне и тръгна към Бишъп.

Мускулестият мъж същевременно беше поел по левия коридор, който продължаваше с остър завой вдясно. Точно огледално на другото помещение, но той нямаше как да знае това. Както и Елис, Бишъп за малко щеше да се удари в огромна метална врата. Тя беше леко откряната и Животното я избута навътре. Влезе в стаята, която се оказа обширна и с дъх на застоял въздух. Явно от много време насам

помещенията в сградата не бяха проветрявани. Той включи фенера на оръжието си. Светлината, която излъчваше, не беше много силна, но бе достатъчна, за да освети пътя му. В средата на стаята бяха разположени няколко огромни и продълговати кухненски маси със столове към тях. Предположи, че се намира в огромна трапезария. В дъното имаше умивалник, два огромни хладилника, печка и микровълнова фурна над нея. Сигурно някъде по шкафовете можеше да се намерят консервирани храни и посуда. Здравеният осъзна, че няма какво повече да търси тук, реши да тръгне в обратна посока и да намери Елис. Изведнъж в него се блъсна някакво по-дребно същество и той подскочи. Вдигна пушката си към него и сложи пръст върху спусъка. Миг преди да стреля обаче, чу трескав шепот:

— Бишъп, не стреляй, аз съм, Елис!

— По дяволите, маце! — изруга той. — За малко щях да ти отнеса красивата муцуна. Друг път не ми изскачай така в тъмното!

— Извинявай, не помислих! Разгледах другата част от сградата, обаче нямаше нищо. При теб намира ли се нещо интересно?

— Тц. Явно това тук е била трапезарията им. Навсякъде има развалена храна и мръсни съдове, нищо особено.

— Аха — рече тя, — от другата страна явно е спалното помещение, там видях няколко двуетажни легла. Сигурно тук са нощували и са похапвали, преди да се случи това, заради което са ни повикали. Каквото и да е то, знам, че ме побиват тръпки от него. Във въздуха витае миризмата на смърт и отчаяние. Сигурна съм, че нещо страшно се е случило с хората.

— Бъди спокойна, мъничка ми хубавице, батко ти Бишъп ще те пази! Не се страхувай от тъмното!

— Не ме е страх от тъмното, Бишъп, а от това, което се спотайва в него.

— Стига толкова — рече той, — хайде да отиваме в контролния център и да кажем на другите, че нищо не сме открили тук. Ако и те не са намерили нищо, се качваме на хеликоптера и се прибираме обратно в базата.

— Съгласна съм.

В същото време Гюнтер и пилотът Боул бяха поели напред към другата сграда, която се намираще точно срещу площадката за кацане. Постепенно се отдалечаваха от останалата част от екипа. Не след дълго стигнаха до входа. Постройката беше огромна, на два етажа. На първия етаж ги посрещна външна врата от подсилена стомана. За тяхно щастие, беше отключена. Влязоха без проблем вътре и сформираха защитна фигура под формата на буквата „Ф“, опирайки гърбове един в друг, за да гледат в срещуположни посоки. Гюнтер започна да обхожда помещението с бавни къси крачки, а пилотът го последва, притиснат в него.

Нямаше осветление и на двамата им беше трудно да се придвижват бързо заради ограничената видимост.

Преминаха покрай някаква изгоряла апаратура и опряха в стъклена стена. Преградата беше свързана с други подобни и образуваше малка прозрачна стая. Насочиха фенерите си и различиха отвор наред една от стените, който много приличаше на врата. Влязоха през него, като при това Гюнтер залитна и за малко не се изтърси на пода. Запази равновесие и засипа нелепата ситуация с нецензурни думи. Боул се изсмя, но смехът му секна, когато освети пода на помещението с фенера си. Обувките им плуваха в огромна локва кръв, от която личаха следи от ръце, които са се влачили в посока извън стаичката. Пилотът потупа по гърба другаря си и му рече:

— Шефе, видя ли кръвта? Сигурно на нея се подхлъзна.

Гюнтер се обърна към Боул, после погледна надолу. С очи проследи кървавата диря.

— Аз ще проверя докъде стига тази следа, а ти разгледай стаичката и се увери, че вътре е безопасно!

— Слушам, сър.

Боул остана в стъкления капан (както го оприличи мислено) и продължи с огледа.

Помощник-командирът тръгна по кървавите следи. Сигурно ги следва повече от минута в тъмнината, когато изведнъж наред нищото, в самия център на помещението, те внезапно изчезнаха. Освети с фенера си във всички посоки, но не откри нищо подозрително. Зачуди се как може някой толкова много да кърви. Дирята беше дълга поне стотина метра, а пък и локвата пред онази стъклена стаичка беше

огромна. Любопитното беше, че липсваше тяло или поне парчета кожа или части от човека, оставил следите по пода. Тогава се сети, че единственото място, към което не бе погледнал, е таванът.

Пилотът вече беше разгледал стъклената стая и не беше открил нищо интересно. Няколко книги, списъци с имена, документи, от които нищо не се разбираше, и повреден компютър. Наоколо обаче витаеше неприятен мирис, наподобяваш този на престояла мърша. През изминалите години служба в армията неведнъж се бе озовавал очи в очи с враговете си, но този път нещата стояха по съвсем различен начин. Около цялата ситуация имаше неяснота, която можеше да го подлуди. Чувстваше се потиснат и уплашен. Все повече и повече желаше да се разкара от това противно място.

Докато тези мрачни мисли преминаваха през главата му, в далечината се дочу стрелба от автомат и силен крясък. Беше убеден, че този писък е излязъл от гърлото на командира. Игнорира заповедите, които бе получил по-рано, и се затича по посока на стрелбата.

Когато стигна до мястото, видя командира да клечи на земята със завряна между краката глава. Автоматът му беше захвърлен настрана. Издаваше странни звуци, а тялото му се свиваше и отпускаше от тежкото дишане. Приблужи се на сантиметри от него и освети с фенера си гърба му. Гюнтер наподобяваше човек, обладан от полтъргайст, съвсем като онези от нискобюджетните филми. Пилотът Боул хвана с лявата си ръка рамото на другаря си.

— Командире, добре ли си?

Той не отговори нищо.

— Командире... — повтори Боул.

Гюнтер се изправи бавно, като страдащ от морска болест, след което се завъртя към подчинения си.

— Замина ми обядът — рече той, сочейки към голяма купчина пихтиеста каша насред бетонения под.

— Какво стана? — запита го пилотът. — Ти ли стреля?

Гюнтер избърса уста с опакото на дланта си и се наведе да вземе оръжието от пода.

— Да, аз стрелях — отговори той. — Уплаших се...

Двамата се спогледаха.

Това беше абсолютен шок за Боул. Той знаеше, че командирът е безстрашен, беше го доказвал в немалко битки. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Какво се случи?

Гюнтер не отговори, само безмълвно посочи с дулото на автомата си към тавана на помещението.

Докато всичко това се случваше, сержантът и лекарят на ЕБИСЕ вече бяха пред сградата вляво от разклонението. Пред очите им се откри изцяло бетонена конструкция на две нива. По тавана ѝ пълзяха лиани, а растенията се бяха впили в напукания бетон като пиявици и изглеждаха едно цяло. Приличаше на естествена маскировка. Погледнато отвисоко, сградата нямаше как да бъде видяна, но отблизо лъсваше цялата. Постройката приличаше на огромен правоъгълник е дупки по него. Първият етаж нямаше никакви прозорци, а само една огромна ролетна врата, която зееше широко отворена. От мястото, където бяха спрели двамата войници, виждаха на втория етаж издължен отвор, широк около четири метра и висок не повече от половин. В средата му стърчеше гордо дулото на картечница.

Сержантът подходи внимателно и леко пристъпи прага на ролетната врата. О'Райли го последва безмълвно. На влизане и двамата включиха фенерите си и започнаха да оглеждат вътрешността на помещението. Вляво стояха няколко стоманени стелажа с наредени сандъци. До тях на пода бяха скупчени още сандъци, но по-грамадни. Завъртяха се надясно, където ги очакваше бетонена стена. Продължиха напред и като стигнаха до отсрещната страна, видяха тесен коридор, водещ надясно. Потеглиха натам, като медикът периодично се обръщаше, за да проверява за евентуална опасност зад гърбовете им. Когато влязоха навътре, забелязаха вход към помещение, а веднага вдясно — стълбище, което явно водеше до втория етаж.

— О'Райли — рече сержантът, — аз ще огледам тази част от сградата, а ти остани тук да ми пазиш гърба!

— Слушам, сър!

Кристофър Стейн вдигна своята М16-ка и положи приклада на рамото си. Включи също и фенерчето на цевта на автомата. Плъзна се безшумно в стаята като гъсеница, пълзяща по листо. Извърташе се ту в

едната, ту в другата посока. В помещението не изглеждаше да има нещо интересно, само някаква стойка с две кинокамери, намираща се в ъгъла. Направи още няколко крачки навътре, за да огледа по-добре. След като не видя нищо в стаичката, се върна при медика. Дватама отново се събраха заедно и сержант Стейн посочи безмълвно, че трябва да поемат нагоре по стълбите. Качиха се бързо, стъпалата не бяха повече от двадесетина. Пред тях се разкри обширно помещение, по-голямо от тези долу, в средата на което беше поставена картеницата, която бяха видели отвън.

В дъното на етажa видяха метална врата и се приближиха до нея. Ирландецът отново остана да наблюдава, докато лейтенантът проверява стаята. И тази врата не беше заключена и въпреки масивните ѝ размери, той успя да я отвори лесно. Стаята беше тясна, не повече от два на два метра. От двете ѝ страни бяха поставени стелажи с различни по клас и вид оръжия и няколко големи кутии е мунициии за тях. Крис ги загледа с неприкрито учудване и продължи напред към следващата врата. Побутна я и тя се отвори...

Помещението приличаше на контролна зала. Проснатото на пода човешко тяло в бяла престилка го накара да замръзне на място. Само погледът му продължи да шари ту към трупа, ту към неработещите монитори в стаята, ту към огромното кърваво петно, разплуто на стената. Нямахше какво повече да търси тук и се върна при ирландския си боен другар. Лицето му беше бледо, а погледът — отнесен.

— Какво има? — попита го О'Райли.

— В стаята има труп.

Медикът погледна учудено.

— Труп?

— Човешки — отговори Крис, — така като гледам, твой колега, навярно приживе е бил доктор или някакъв учен.

— Това не е на хубаво, шефе, не е на хубаво!

— Да — съгласи се лейтенантът и продължи: — Вече от половин час сме в тази секретна база, а загадките стават все повече и повече. Ако скоро не разберем какво се е случило, мисля, че мисията ни ще се брои за неуспешна. Както вече ни направи впечатление, цялото място тъне в мрак. Няма осветление, няма електричество, няма и жива душа, която да разпитаме.

— И какво ще правим сега? Ще се връщаме ли обратно, или имаш друга идея?

— Ще изчакаме другите пред входа и като се съберем, ще дам инструкции за бъдещите ни действия, а сега с теб ще слезем долу, за да ги изчакаме.

— Добре, шефе.

Трите групички огледаха помещенията, за които получиха заповеди, и това им отне приблизително едно и също време. След това се събраха пред сградата, където се намираше командната зала. Сержантът посрещна другарите си с обезпокояващите думи, че са се изправили пред сериозно предизвикателство. Елис и Бишъп бяха привидно спокойни и разказаха какво са открили (или по-точно *не са* открили). За разлика от тях, Гюнтер и пилотът Боул бяха силно обезпокоени. Боул беше пребледнял като новите чаршафи на баба си, а заместникът на сержанта потрепваше, сякаш страда от паркинсон.

— Гюнтер, какво се случи там? — попита сержантът.

Всички едновременно отправиха поглед към запитания и притаили дъх, очакваха отговора му.

След дълга пауза Гюнтер проговори:

— Смърт...

Тази единствена дума, изсочила от устата му, беше достатъчна, за да накара всички останали да потръпнат. Боул знаеше за какво става дума и при опита на помощник-командира да разкаже, си представи гледката в онова помещение — спомни си отново нещото, което видя горе на тавана.

— Ние с О'Райли също видяхме труп в командната зала, нормално е в нашата професия да попадаме на подобни гледки, но не вярвам това да те е разстроило до такава степен, че вместо тук, с нас, в отряда, да трябва да си в психиатрията. Така че, приятелю, опитай се да ни обясниш какво се случи там.

— Не, сър, не съм луд, но това, което видях, няма разумно обяснение — запелтечи той. — Все още се опитвам да си обясня как е възможно подобно нещо. То е, против каквито се сетите физически, химически и въобще всякакви природни закони.

— Това място започва страшно много да ме притеснява — намеси се Бишъп.

— Отряд! — изкрещя лейтенант Стейн. — Ситуацията започва да ми прилича на сбирка на стари пияници, събрали се да обсъждат колко е вреден алкохолът, но без да спират да надигат шишетата с пиячка. Стегнете се малко! Тук имаме мисия и докато не я завършим, никой няма да се прибере в базата, така че размърдайте женските си задници и да започнем да действаме като отряд за специални и невъзможни мисии, какъвто се водим. Първото, което ще направим в този момент, е да барикадираме входа към това помещение. Сградата ми изглежда най-безопасна от всичките. На втория етаж има картечница, която се надявам да не се налага да използваме.

Гюнтер кимна, а другите погледнаха към лейтенанта е виновни лица.

— Бишъп — изкрещя Стейн, — ти, Боул и О'Райли ще се заемете с входа!

— Да, шефе! — съгласи се Животното.

— Аз, Гюнтер и Елис ще се качим на втория етаж. Когато сте готови, елате при нас!

Елис и Гюнтер последваха лейтенанта към стълбите, а останалите трима се запътиха към големите сандъци вляво от входа. В такива ситуации мускулите на Бишъп бяха много полезни за отряда. Когато имаше нещо за местене или влачене, той винаги беше първият избран.

За по-малко от десет минути тримата успяха да барикадират изхода, чиято ролетна врата не работеше и нямаше как да бъде спусната.

Оставиха Елис при отвора с картечницата да наблюдава района, а сержантът и помощник-командирът се затвориха в малката стаичка, където лежеше вмирисаният труп на незнайния учен. Вонята от разложението му ги посрещна още е отварянето на вратата, но това не ги смути. Лейтенантът премести тялото извън стаята с мониторите и го завлече в другата, където бяха боеприпасите. Извика Гюнтер да му помогне да вдигнат мъртвеца върху един от рафтовете на стелаж, след което се върнаха в контролната зала.

Мониторите в помещението все още не работеха и явна причина за това беше липсата на хранване. Гюнтер и Стейн се наместиха на

два стола и решиха да обсъдят ситуацията.

— Нещата са сериозни.

— Знам, Крис — каза с видимо по-спокоен глас помощник-капитан Гюнтер. — Тук са се случили много странни неща, за които няма логично обяснение. Нямам представа как всичките служители са изчезнали. Единственият човек, който може да ни даде информация, лежи в съседното помещение мъртъв.

Лейтенантът се замисли над думите на другаря си.

— А може би ще успее да ни помогне! — възкликна той. Приличаше на малко дете, открило изгубената си преди седмици любима играчка.

— Какво имаш предвид?

— Все пак това е секретна база, тук са работили едни от най-умните ни учени и ако нещо се е объркало, то те би трябвало да са оставили някаква информация, не мислиш ли?

— Продължавай, шефе, мисля, че си на прав път!

— Виж, спомни си какво видя, когато влязохме тук.

— Спомням си, че имаше проснат труп на земята в бяла престилка и кърваво петно на стената до вратата.

— И?

Лейтенантът сякаш очакваше Гюнтер сам да разреши ребуса.

Гюнтер вдигна ръце в неразбиращ жест.

— Не ти ли направи впечатление нивото на петното и как се е разляло по стената? — продължи Стейн. — Не ти ли прилича на самоубийство?

— Сякаш се е прострелял е пистолет.

— Именно, въпросът е къде сега се намира пистолетът и изобщо дали е в това помещение?

Двамата се спогледаха и едновременно клекнаха да търсят оръжието. В този момент откъм стълбището се чу трополенето на кубинки и след няколко секунди в тяхната стая като хала нахълта Животното. С крилото на вратата неволно удари по главата лейтенанта.

— Шефе, извинявай, не знаех, че се разхождаш по пода!

Крис му отговори запъхтян:

— Бишъп, с командир Гюнтер търсим нещо.

— Както кажеш, шефе, ама като сте решили да се усамотите и да си отделите време един на друг, поне да ни бяхте предупредили

предварително, за да не ви притесняваме. Казвайте ги тия неща поотрано, да му се не знае!

Животното се разсмя с дълбок дрезгав глас и тембърът му забоботи подобно на шум от свличащи се скали.

— Ама ти какво си помисли? — сконфузено го попита Кристофър. — Не е това, което изглежда на пръв поглед...

— При мене тия не минават.

— Животно, вместо да стоиш на вратата и даваш акъл, по-добре ела насам и ни съдействай малко!

— Да бе, после и за мене да почнат да говорят хората.

— Бишъп! — ядосано изкрещя лейтенантът. — Ела насам, за да ни помогнеш да намерим оръжието, с което се е самоубил онзи човек!

Животното изгледа другарите си е голямо учудване.

— Кое оръжие? — запита той. — Онова малко пистолетче отсреща ли?

— Къде? — попита Гюнтер.

— Ами точно срещу вас. Ей там, под мониторите — той посочи с пръст мястото, където наистина проблясваше метална дръжка на пистолет.

Въпреки че двамата командири си помагаха с лъчите на фенерчетата, явно мъглявото осветление вътре им бе попречило да забележат търсеното от тях оръжие.

— Браво, Животно! — похвали го сержантът. — Точно това търсехме.

Стейн взе пистолета и го огледа набързо. Не му беше нужно много време, за да се убеди, че това е оръжието, използвано от непознатия учен при самоубийството.

Сега трябваше да намерят начин да включат хранването. Така щяха да могат да разгледат данните на хард диска и да видят дали мъртвецът е оставил там някаква информация, от която да разберат каква е била съдбата на служителите.

Всички членове на отряда се събраха в близост до картеницата, откъдето Елис наблюдаваше околността. Стояха до нея и мълчаха. Пилотът Боул измъкна нервно една цигара от смачкан пакет и я сложи в устата си. Щракна със запалката и тютюнът се разпали. Цигарата започна да дими, а пилотът видимо се наслаждаваше на сивкавия пушек.

— Нали беше спрял цигарите? — Елис разцепи тишината с мекия си глас.

— Бях... — рече той, — но за такива ситуации винаги имам цигара в резерв. Когато напрежението ми е в повече, трябва да го изкарам някак и единственият начин да се успокоя с точно тази малка другарка. — Боул потупа с пръст папиросата.

Елис не му обърна повече внимание и продължи да се взира в тъмнината навън. Мъчеше се да различи нещо. Заради лунната светлина ѝ се струваше, че пред нея прелитат силуети. Знаеше, че не е така. Отвън нямаше нищо, беше пусто, но очите мамеха съзнанието ѝ.

— Достатъчно се чудихме какво се случва тук — рече сержант Стейн. — Време е да предприемем някакви сериозни действия или ще се наложи да изкараме нощта в тази сграда.

По гримасите на другарите си той разбра, че са съгласни с него, след което продължи:

— Така както се очертава, не можем да разплетем историята, без да има електричество в сградите. С помощник-капитан Гюнтер решихме, че единственият начин е да включим аварийното хранване. Направихме оглед на помещенията и решихме, че сградата, в която най-вероятно се намират генераторите, е тази, която той и Боул провериха. Доколкото разбирам, тя не е проучена напълно. Така ли е заместник-командире?

— Да, сър! С Боул проверихме и двата етажа, обаче останаха съмнения, че има и подземен. Ако има генератор, сигурно е там — отговори Гюнтер.

— Ами тогава не ни остава нищо друго, освен да посетим отново постройката. Заместник-командир Гюнтер ще заеме мястото ми в командната зала, а аз, Боул и Бишъп ще отидем да разгледаме. Елис остава на пост зад картечницата, а О'Райли ще слезе на първия етаж, за да наблюдава входа и да ни изчака да се върнем. А сега, отряд, да действваме!

Тримата слязоха по стълбите, като ирландецът ги придружи до долу. Избутаха настрани един от огромните сандъци и О'Райли остана на пост, докато другите трима потеглиха към сградата, където предполагаха, че се намира генераторът.

Още с влизането мракът ги погълна. Отвътре се разнасяше смрад на мърша и пикня. Сержантът подаде команди на другарите си с

жестове и мимики, като същевременно се ослушваше за непривични звуци.

Боул зае позиция най-отпред, а Крис и Бишъп застанаха на еднакво разстояние зад него, формирайки триъгълник. Насочиха дулата на автоматите към тъмнината и включиха фенерите. Боул направи знак, че е чисто и потеглиха навътре към дълбокия мрак.

Стигнаха първо до мястото, където пилотът и Гюнтер бяха открили кървавите следи, след което продължиха по тях, докато изчезнаха. Стотината метра бяха изминати бавно и предпазливо. Сержантът и Бишъп също останаха изненадани, когато стигнаха до указаното място. Кървищата свършваха внезапно, без да има каквато и да е друга следа. Тогава Боул им посочи с дулото на оръжието си към тавана и прошепна тихо:

— Не искам да виждам това нещо отново, стомахът ми няма да издържи.

Крис и Животното едновременно насочиха фенерите си към тавана. Това, което видяха, ги порази. Вцепениха се, след което Бишъп се извърна на другата страна и започна да бълва като гейзер полуобработената от организма храна.

Гледката, на която станаха свидетели, наистина не беше приятна. От тавана висяха три кола или метални тръби, които притискаха плътно до бетона подобие на човешки труп (или по-точно остатъците от него). Единият кол беше забит в коремната област, а другите два — в шията и гениталиите. Двата крака бяха отрязани до половината, а от откритите рани стърчаха влакна от мускулна тъкан и разкъсани сухожилия. Ръцете липсваха до рамената и по вида на раните си личеше, че са били ръфани. Сякаш някакъв хищник бе пирувал с крайниците на нещастника. Човекът явно беше набучен през предната част на торса, защото гърбът му беше прилепнал плътно до тавана, а онова, което бе останало от лицето, приличаше на гротескна маска. Едното око бе напълно изстъргано от очната ябълка и липсваше, а другото се държеше само за очния нерв и се клатеше като махалото на стенен часовник. Всичките ребра бяха откършени навън, сякаш някой се е опитвал да се напъха в коремната област. На мястото, където трябваше да се намира сърцето, зееше дупка. При другите органи беше същото. Кожата на цялата област от гърдите, през стомаха, та чак до интимните части беше разрязана през средата, опъната в двете посоки

от тялото и залепена за тавана. Разрезът на плътта беше направен толкова прецизно, че дори хирург не би могъл да постигне подобен успех. Но най-странното бяха червата. Висяха надолу подобно спуснати зад борда корабни въжета.

Сержантът едва запази самообладание.

— Какво се е случило тук, мамицата му? — запита той, но сякаш въпросът беше насочен към самия него.

Бишъп продължаваше да излива обяда си на пода, а Боул се опитваше да не поглежда нагоре.

— Да тръгваме — рече сержант Стейн. — Боул, знаеш ли къде е пътят към подземния етаж?

Пилотът се извъртя и погледна косо към командващия.

— Мисля, че знам — отговори.

— Тогава ни заведи. Бишъп, хайде, изправяй се и да потегляме, че ако се задържим още секунда тук, ще последвам примера ти и ще остана без обяд като теб.

Животното се изправи и забърса мутрата си с опакото на лявата ръка. Провери дали оръжията му са по местата си и тръгна с другите двама.

Придвижваха се много по-бързо, отколкото преди да попаднат на ужасната гледка. Светлината от фенерите им шареше във всевъзможни посоки, опитвайки се да разсее и най-тъмните кътчета в помещението. Разбира се, че това нямаше как да се случи, даже им причиняваше допълнително неудобство — получаваше се оптическа илюзия и войниците имаха чувството, че някой ги наблюдава. Във въздуха витаеше специфичната миризма на смърт, каквато могат да усетят единствено хората, сблъснали се отблизо с нея. Боул водеше групичката напред в тъмнината, но в един момент внезапно спря. Бяха стигнали до самия край на помещението. Пред тях се простираше сива бетонена стена, от която лъхаше на плесен. Пилотът я докосна с пръсти и усети напоилата се в нея влага. Заопипва стената, като внимателно се местеше с по крачка вляво.

След няколко метра стигнаха до метално стълбище, чиито парпети бяха започнали да корозират.

— Предполагам, че това е пътят към подземие — рече той.

Сержант Стейн кимна и даде знак на Бишъп да остане тук на пост.

— Боул, ти ще дойдеш с мен да проучим мястото! — нареди Крис.

Пилотът не каза нищо, просто тръгна предпазливо надолу. Кубинките му разцепваха тишината с металния стон, който издаваха, докато крачеше по стъпалата. Двамата с лейтенанта вече се намираха в подземие. Вдясно от тях видяха цифрата *минус едно* върху стената — намираха се на първия подземен етаж. Самата стена продължаваше напред, без да се отклонява, без никакви чупки, което означаваше, че няма къде повече да отидат нататък, трябваше да се извърнат на дясната страна и да я проучат. Така и направиха. Осветиха помещението и съзряха огромен генератор.

— Аз ще огледам наоколо, а ти провери дали ще можеш да включиш тази пуцина — рече Кристофър Стейн.

Боул даде знак с ръка, че е разбрал и се захвана да търси пулта за управление.

Сержантът набързо разгледа етажа и след като се увери, че нищо не ги застрашава, се върна при пилота.

Боул се беше навел, като осветяваше едно място с фенера си и тихо псуваше.

— Какво има? — запита го Стейн.

— Ами какво да ти кажа, шефе, всички кабели са прекъснати.

— Неприятно.

— А най-странното в случая е причината за прекъсването им.

Крис погледна другаря си с видимо притеснение.

— Повечето кабели и жици изглеждат така, сякаш са умишлено прерязани — продължи той — и е почти невъзможно да бъдат оправени в рамките на няколко часа. Имаме две опции.

Неслучайно сержантът беше взел със себе си именно Боул. Освен пилот той беше и техният инженер. Нямаше работа, свързана с електротехниката, която да му се опре. В ситуациите, когато изпаднаше в безизходица, винаги намираше резервен вариант. Стейн се надяваше и този път да стане така, вярваше, че Боул има план „Б“.

— Какви са вариантите? — запита Крис.

— Първият, и много по-труден (но не и невъзможен), е да отстраня повредата на този генератор, а вторият — да открием резервния. Той би трябвало да е с по-малки размери от този и най-вероятно няма да успее да захрани целия обект с електричество.

— Мисля, че видях другия генератор, докато правех обиколка на помещението. Трябва да включиш него тогава. Не ми се ще да стоим тук още няколко часа, докато оправиш стария.

— Да, сър!

В същия момент откъм стълбището се чува звуци от приближаващи се стъпки. Сержантът насочи дулото на автомата в тази посока и освети мястото с фенера.

— Ехо, шефе! — Беше Бишъп. — Какво правите там, нещо много се забавихте? Хайде връщайте се вече, че тук горе е много потискащо, малко ме е шубе да стоя сам в тъмното.

Сержантът се плесна по лицето звучно, след което изкрещя:

— Ей, пъзльо такъв, връщай се веднага на пост, да не се кача горе и да ти сритам задника!

Бишъп измърмори неразбираемо под уста и се завъртя, а кубинките му затракаха по металните стълби обратно нагоре.

— Крис — заговори пилотът, докато се придвижваше бавно към мястото, където се намираше резервният генератор — онова тяло, дето го видяхме горе... не ти ли се струва леко плашеща тази история? Още не мога да свържа в ума си цялата картинка. Пък и начинът, по който е заковано на тавана, и липсващите органи, и...

— Нямам представа какво се случва тук, Боул, обаче в едно съм сигурен. Щом са пратили нас в тази база, явно нещата са излезли извън контрол и трябва да бъдем постоянно нащрек. И за секунда не съм си помислял, че онзи труп и начинът, по който е окачен на тавана, са дело на човек. Имаме си работа с нещо ужасяващо и трябва да сме подготвени за всичко.

Намериха резервния генератор и Боул успя да го включи съвсем бързо. В помещението, където се намираха, тук-там светнаха невидими досега крушки и окъпаха всичко в тъмночервена светлина. Качиха се обратно по стълбите. Там ги очакваше Животното. На този етаж също се бе включило аварийното осветление, но в далечината ушите им доловиха непривичен звук. Пилотът напрегна слуха си и успя да го различи.

— Това е сирена — рече той. — Явно, когато оттук са пратили SOS-сигнала, сирената, която предупреждава служителите за опасност, се е активирала автоматично. Когато е било прекъснато захранването,

тя е спряла да работи. В момента към базата ни сигурно постъпва отново същият сигнал за помощ.

— Трябва веднага да се върнем в главната сграда и да прегледаме записите на самоубилия се учен. Така най-после ще разберем какво се е объркало. Да тръгваме! — нареди сержантът.

Тримата се затичаха към командната зала. Бишъп, с цялото бойно снаряжение по себе си, подскачаше като танцуваща мечка на уличен музикант. Беше изключително тромав и бавен. Другарите му водеха с петдесетина крачки, дори повече. На входа ги очакваше ирландецът, който видимо беше по-спокоен от преди. Може би причина за това бяха металните стълбове, чиито глави осветяваха в червено цялата секретна база. Въпреки че черната пелена на мрака беше покрила това място, аварийното осветление успяваше да си свърши работата. Боул и Крис влязоха едновременно през входа и се извърнаха, за да изчакат Животното, който вече се задъхваше и очевидно бе капнал от умора. След като и той пристигна, четиримата заедно преместиха огромния сандък и запушиха изхода. Качиха се на втория етаж, където ги чакаха другите. Въпреки промяната в обстановката Елис не спираше да стои зад дулото на картечницата и да наблюдава околността. Сержант Стейн се запъти направо към командното помещение, без да обръща внимание на зададените от другарите му въпроси. Там го очакваше заместникът му Гюнтер. По вида му личеше, че е видял нещо много неприятно, нещо плашещо. В очите му имаше страх, нарастващ, готов да опустоши душата му. Крис го хвана за рамото.

— Какво видя на записа, Гюнтер? — Той сочеше към апаратурата и най-вече към един от мониторите. Всички останали предаваха картина от базата, бяха свързани с камера, но само един бе изпълнен със „снежинки“, което подсказваше, че видеосигналът, който излъчва, бе спрял. Стейн предположи, че заместник-командирът е изгледал въпросния запис, за който по-рано през деня си говореха, и е видял изявлението на покойния служител.

— Беше ужасяващо — рече Гюнтер, — нямаш представа какво са правили тук и с какво ще се сблъскаме скоро. Никой от нас няма да оцелее. Всички ще умрем на това забравено от бога място!

— Гюнтер, стегни се! Това е заповед.

Изнервеният военен разтърси гневно главата си, сякаш е кошер, пълен е разгневени пчели. Постепенно успя да се овладее и рече:

— Сега вече картинката напълно ми се изясни. Знам какво е станало в онази сграда, където видяхме набучения за тавана служител. — За момент замълча, преглътна насъбралата се слюнка в устата си. — По-добре да пуснем записа отново, за да видиш със собствените си очи какво имам предвид.

Сержантът кимна. Включиха повторно записа.

Мъж в бяла престилка обикаляше нервно из помещението, където се намираха двамата в момента. По местоположението му се разбираше, че го снима камера, която се намира в ъгъла на тавана, точно над вратата. Човекът беше видимо притеснен и се чудеше какво да каже. След няколко обиколки в кръг се настани на стола, по който двамата откриха остатъци от разпиляния му мозък. Човекът започна да разказва пред камерата е треперещ глас:

— Привет, аз съм доктор Хенрик Сигувсон, директор на секретната база Мокасито. — Той посочи закачения бадж върху престилката си, където ясно се отличаваха инициалите му — Х. С., изправи се и се приближи до камерата. — Ако гледате този запис, значи сте ме намерили мъртъв на пода с куршум в главата. Преди да ви кажа за какво става дума, искам да ви предупредя, че щом гледате това, вече сте мъртъвци. Те са чули алармения сигнал и идват за вас. Няма къде да се скриете, ще ви изкормят до един. Привличат ги светлината и шумът. Аз унищожих генератора, за да се махнат, но беше твърде късно. Реших да направя това изявление за глупците, дръзнали да се озоват тук. Предположих, че ще изпратят някого. Сигурно сигналът за помощ е пристигнал, преди да повредя генератора, но огромната ми грешка беше, че забравих за резервния. Ще карам по същество, защото сигурно не ви остава много време. — Той седна отново на стола, напрежението в гласа му значително намаля.

Сержант Стейн се извърна към Гюнтер и го погледна въпросително. В замяна получи само кимане е глава.

— Мокасито — продължи да обяснява доктор Сигувсон — е секретна лаборатория за проучвания, изследвания и изкуствено подобрене на гените, накратко — гenna мутация. Работим по тайна програма на правителството с цел създаване на перфектното биологично оръжие... Е, създадохме го. Доказателство за това е случилото се. Нещата се объркаха и оръжието се надигна срещу нас. Няма смисъл да ви разказвам защо и как се провалихме, но едно е

сигурно — смъртта е единственият изход. Набързо ще ви покажа с какво ще се сблъскате след минути.

Той посочи към единия от мониторите и изчака секунди, за да зареди файлът. На него се визуализира образ на мъж, претърпял странно нелогични трансформации на тялото.

— Въпреки че ние, хората, се стремим да създадем идеалната атмосфера за живот, без войни, убийства и спорове, тези неща са неизбежни. За да защитим страната си от тероризма и да се подготвим за бъдещи военни сблъсъци с враговете си, ние успяхме да създадем идеалното оръжие. И за да не нарушим конституционните права на гражданите ни, правихме опити върху хора, които са част от упадъка на обществото — бездомници, наркомани и престъпници. От тях се получиха перфектните войници. Генната мутация повлия различно на всеки, но впечатление ни направи начинът на промяна и разбира се, крайният резултат. Първият вид, който виждате на екрана, се получи след опити с бездомните. Те са най-многобройната част от новосъздадената ни мутирала армия, но това е единственото им предимство спрямо другите, създадени от нас, видове. Действат хаотично и атакуват директно врага. Нямаат никаква милост. Както сигурно вече сте забелязали, разликата преди и след мутацията не е голяма. Структурата на телата им е напълно като тази на нормалните хора, само че са много по-бавни. Издръжливостта им компенсира бавното придвижване. Въпреки хаотичните им действия, учудващото в техния случай е това, че се придвижват на групички. Никога няма да ги видите поединично. Ще ги различите от нормален човек по това, че се движат бавно, смърдят на мърша, лицата им са изкривени, кожата им окапва...

Доктор Сигувсон натисна един от бутоните и снимката, на която беше изобразен първият индивид, се смени с друга, на която имаше огромно същество е натрупана мускулна маса и силно окосмено тяло.

— Това е представител от престъпниците или както ние сме го кръстили — Трошача. От този вид успяхме да получим едва двадесетина екземпляра, но въпреки малката бройка те са много опасни. Двуметрови канари, на които костите след мутацията са станали изключително здрави. Имат чудовищно развита мускулатура и невероятна сила. В края на ръцете им вместо пръсти има кръговидно костно образуване с формата на гюле и поради тази причина няма как

да хващат, но пък ударите им са като нанесени с чук и са смъртоносни. Фокусират противника и се засилват с цялата си налична сила и гняв към него, подобно на носорог. Ако достигнат до целта си, считайте я за напълно унищожена, потрошена и смачкана. Главите и телата им са деформирани до такава степен, че въобще не приличат на човешко същество. След експериментите се оказва, че в тях действително не са останали никакви човешки емоции. Това е перфектната машина за убиване. Не мисли, не чувства, не приема и не прощава, единствено убива. След мутацията костите им постигнаха нечувано досега калциране и удържат дори устрема на куршум.

Докторът смени снимката с образа на Трошача със следващата.

— Това е Фрийки или Откачалката, иначе казано — рече той. — Най-малкият ни войник. Както знаете, наркоманите не са от най-психически устойчивите представители на човешкия род. Явно поради тази причина успяхме да мутираме само няколко от тях, превръщайки ги в най-усъвършенстваното ни оръжие. След като завършихме експериментите, костната им структура изключително много се видоизмени. Превърнаха се в дребни прегърбени същества на височина колкото петгодишно дете. Главите и телата им претърпяха невиджана досега деформация. Приличат доста на Ам-Гъл от „Властелинът на пръстените“. Придвигват се изключително бързо, умеят да се крият и да дебнат противника. Когато си набележат жертва, я изчакват да се разсее, хвърлят се върху нея и прегризват гръкляна й, като откъсват главата от тялото. Процесът е кошмарен, трае около двадесет секунди. Смъртта на клетника е изключително болезнена и настъпва веднага след като съществото се отдели от човека. Когато атакуват, обичат да издават звуци, които могат да побъркат противника, оттам идва и прякорът им — Фрийки. Това са същества, които търсят елемента на изненадата. Съжалявам, че нямах възможността да ги спра и предпочитам да сложа край на съществуването си, отколкото да се сблъскам директно с някое от тях.

Доктор Сигувсон свали баджа си от престилката и го остави на бюрото. Извади от едно чекмедже пистолет и налага дулото му. Из стаята се разхвърчаха парчета мозък.

Сержантът стоеше вцепенен, докато наблюдаваше записа. Чу шум от взрив, идващ откъм видеото и сигналът прекъсна. Мониторът

отново се изпълни със „снежинки“. Той се събуди от транса, в който беше попаднал, а сирената продължаваше да вие.

— Гюнтер — изкрещя Крис, — да изчезваме от това място по най-бързия възможен начин!

Вдигнаха от земята оръжията си и се стрелнаха през вратата. Влязоха в общото помещение с такъв шум и трясък, че стреснаха другарите си, които едновременно насочиха автомати в посока на звуците. Когато видяха командирите, свалиха дулата на оръжията и разпалено ги заразпитваха. Сержантът набързо им отговори, че повече нямат работа тук и е време да се изнасят веднага към хеликоптера. Това породило безпокойство в редиците на отряда. Лейтенантът беше психически най-устойчивият от тях и не се поддаваше лесно на страха. Каквото и да бе видял в стаята, явно не беше никак добро.

— Нямам време за обяснения — рече им той. — Трябва веднага да се изнесем от тази дяволска местност! Ако се забавим още... Нямата представа е какъв ужас ще се сблъскаме!

Но вече беше късно. Прекалено късно.

Откъм гората се раздадоха непривични и стряскащи звуци. Шум от много стъпала, придружен от пискливи гласчета — странна смесица между вой на разгонена котка и плач на малко дете — който се усиливаше с всяка секунда. Точно това напрегнато очакване — да се сблъскаш с незнанията — е способно да подлуди всеки нормален човек... но екипът на сержанта не беше обикновен. Той бе от перфектно обучени войници, справящи се с най-сложните и невъзможни мисии. Те бяха ЕБИСЕ — тайният отряд, изпращан на стотици смъртоносни места, където никой друг не би могъл да оцелее.

— Няма да успеем — притеснен изграчи Гюнтер.

— Тогава ще се подготвим за подобаващо посрещане — опита да се пошегува сержант Стейн. Не му се получи кой знае колко добре. — Хайде, войници, да им покажем защо сме най-добрите!

Всички до един изреваха „СЪР, ДА, СЪР!!!“, опитвайки се да не мислят за онова, което ги очаква.

Сержантът припряно започна да раздава заповеди. Елис отново беше разпределена зад картечницата, а Гюнтер беше пратен в стаичката с трупа на покойния учен, за да вземе и разнесе муниции на всички постове. О'Райли получи нареждания да пригоди стаята с мониторите и да я превърне в лазарет, да подготви всичките си

инструменти, медикаменти и пособия за полеви лечения. Кристофър беше сигурен, че ще се наложи ирландецът да покаже още веднъж докторските си умения. Бишъп и Боул бяха дислоцирани на долното ниво, за да проверят дали изходът е достатъчно укрепен. Трябваше да го опазят непокътнат, защото това беше единственото място, откъдето можеха да нахлуят мутантите.

Когато заместник-командирът се завърна с десетки кутии с боеприпаси, Стейн го прати на покрива. Провери пушката си Барет ХМ109, взе една кутия с патрони 50-и калибър и слезе на първия етаж. Долу се присъедини към пилота и Животното, които го изгледаха учудено. Гюнтер им обясни за получените от лейтенанта заповеди и тримата за по-малко от минута освободиха изхода. Той излезе навън, а веднага след това другарите му барикадираха отвора с огромните сандъци. Дъждът не бе спирал — шибаше го по каската и се стичаше по промазаната камуфлажна екипировка.

Той си помисли, че ако не бъде убит от изчадията, спотайващи се в горите, то бронхитът или пневмонията със сигурност ще му видят сметката.

Нечовешките писъци продължаваха и сякаш с всяка изминала секунда се чуваха все по-отблизо. Гюнтер заобиколи сградата и намери на гърба ѝ метална аварийна стълба. Окачи пушката на ремъка върху гърба си и се изкатери на един дъх горе. Свали оръжието, с което при никакви обстоятелства не се разделяше (даже спеше с него), и с приклада му нанесе няколко удара върху скобите, държащи стълбата. Тя се строполи с пронизващо метално скърцане върху бетонения под. Ако чудовищата не знаеха къде да ги открият, то сега след цялата тази дандания нямаше как да се объркат. Гюнтер полегна в един от ъглите на покрива и сви „гнездо“ — на езика на снайперистите това бе кодовата дума за скривалище. След това визьорът за нощно виждане беше спуснат пред очите му, последва го прозрачната маска за лице. Извади радиостанцията си и съобщи на другите.

— На линия съм.

Получи отговор:

— Прието, докладвай, когато видиш някое от тях!

— Да, сър!

Прибра обратно радиопредавателя и изпуфтя:

— Нощта ще бъде дълга, че и студена и мокра...

Замълча и зачака.

Елис също бе спуснала визъора за нощно виждане и наблюдаваше околността зад дулото на картечницата. До нея послушно стояха няколко ленти с патрони, чакащи своя ред да се включат в боя. Медикът беше подготвил лазарета и бе готов за нови нареждания. Лейтенантът му беше отредил място встрани от мелето, за да не пострада. Снаряжението му беше леко — само пистолет. Елис му бе предложила помпата си Мозберг, но О'Райли тактично отхвърли идеята. Не умееше да борава с такъв клас оръжия, но виж, с пистолетите беше друго — с тях беше изключително точен и почти никога не пропускаше мишена, сякаш се беше родил с пищов в ръка.

Налудничавите писъци като че ли се носеха навсякъде около тях. Във въздуха се усещаше неприятна миризма на разложена плът и фекалии. Неспирният дъжд допълнително допринасяше за цялата напрегнатост, която витаеше наоколо.

Радиостанцията на сержанта се включи. От другата страна накъсано се чу гласът на Гюнтер:

— Крис, чуваш ли ме, край?

— Да, на линия съм, какво се случва там горе, край?

— Те идват, сър. Придвижват се бързо и са много, край.

— Гюнтер, приятелю, остани на пост и ако атакуват сградата, където сме, имаш разрешение да стреляш, край.

— Разбрано, сър, ще им видя сметката, край.

Сигналът от радиостанцията рязко прекъсна и бе заменен от дразнещо пращане. Сержантът я изключи и прибра обратно. Обърна глава към Елис, готов да даде ново нареждане. Едва сега осъзна, че другарите му бяха чули притеснения глас на заместник-командира.

— Елис, не сваляй поглед от картечницата, очакваме всеки момент да започне веселбата!

Тя само кимна.

Крис реши да провери набързо какво е положението при Бишъп и Боул. Слезе чевръсто по стъпалата и се запъти към тях. След няколко секунди вече беше насреща им.

— Момчета, как стоят нещата при вас?

Бишъп дрезгаво рече:

— Няма ядове, шефе.

— Поне засега — вметна пилотът.

— Охранявайте вратата, но ако стане напечено, ви искам незабавно горе. За нищо на света не се правете на герои.

— Тъй вярно, сержант — съгласи се Боул, а Бишъп мълчаливо наведе тялото си в реверанс. Дори в такива ситуации той не губеше странното си чувство за хумор.

Кристофър се завърна на втория етаж, където моментално беше посрещнат от разтревожените възгласи на Елис:

— Шефе — рече му тя, — задават се насам и са като обезумели. Прекалено много са и явно са се запътили към нас, сякаш надувшат страха ни.

Крис се приближи до нея и надникна през отвора. Видя ги. Бяха много. Прескачаха се, тичаха устремени към тях като пълчища прегладнели скакалци — десетки, стотици, защо не и хиляди гневни същества, чието съществуване никое разумно съзнание не би приело. Гледката го накара да се вцепени. Сети се за древногръцките митове, които бе чел като дете. За горгоната Медуза, която те превръща в камък, ако хвърлиш и най-бегъл поглед към нея. Само че тук горгоните бяха доста повечко.

Изродите неумолимо приближаваха. Вече бяха на петдесетина метра от тях. Радиостанцията се мъчеше да произведе някакъв смислен звук, но неуспешно. Гюнтер, притеснен от видяното, явно се опитваше да се свърже със сержанта.

Бишъп и Боул чакаха с притеснение сблъсъка със съществата. Нямаха възможността да ги видят и това ги натоварваше допълнително. В подобни моменти най-страшно е, че само чуваш демоничните звуци, но не виждаш кой ги издава. Нямах представа какво те дебне от сенките и какво ще те връхлети. Съзнанието започва да рисува объркани изродски картини, а сърцето бие учестено, сякаш с часове са те преследвали кучета, болни от бяс. Точно така се чувстваха Бишъп и Боул, приклекли на първия етаж, готови всеки момент да се срещнат със съществата.

Вцепенението на лейтенанта беше прекъснато от монотонния тракащ шум на картечницата. Елис разцепи въздуха е няколко мощни откоса и по всичко личеше, че се забавлява истински. Изстрелите се връзваха в мутиралите тела отвън и ги раздробяваха на парчета.

Навсякъде летяха части от крайници, парчета кожа и плът. Кръвта, която слабата видимост навън караше да изглежда черна и гъста като катран, хвърчеше във всевъзможни посоки от телата на изчадията. На моменти от покрива на сградата се открояваше по някой самотен изстрел от пушката на Гюнтер, който, след като бе чул канонадата на Елис, се бе включил в танца на смъртта. Въпреки десетките трупове, съществата продължаваха напред към целта си. Преминаваха през разчленените тела и ги оставяха зад себе си. Те не се интересуваха от убитите, желязата кръвта на живите, на скрилите се като мишки в бетонената кутийка хора. Изведнъж, заглушавайки свистенето на куршумите и лудешкото тракане на затворите, се разнесе нов, значително по-силен звук, сякаш цунами удари вълнолом с всичка сила. Лейтенант Стейн погледна през отвора, където стоеше картечницата, и със съжаление осъзна, че много би му се искало звукът наистина да е от цунами. Но не беше. Стотици разярени същества се бяха врязали в барикадата, която екипът му бе направил при входа. Зад тях прииждаха още и още, и още... сякаш изникваха като гъби след дъжд изпод земята. Елис безспирно продължаваше да ги обстрелва с картечницата. За секунди се наложи да прекъсне канонадата, колкото да смени старата лента с патрони е нова и да презареди оръжието. На Крис това му се стори толкова продължително, сякаш траеше цяла вечност. Същевременно осъзна, че Бишъп и Боул са долу, на първия етаж, където имаше вероятност да са пострадали сериозно след сблъсъка на мутантите с барикадата им. Надяваше се да не е така. Слезе по стълбите, без да мисли за собствената си безопасност. Дулото на автомата му очакваше всеки момент да се включи в забавата. Озова се в помещението, където го посрещна пълен безпорядък. Няколко от сандъците, блокиращи вратата, бяха разпилени във вътрешността. Под един от тях се гърчеше Боул. Кракът му бе притиснат, вероятно и счупен. Бишъп на свой ред се опитваше да удържи позицията и обстрелваше съществата с автомата си. Едрокалибрените патрони направо ги раздробяваха на парчета. Не беше позволил на нито едно от тях да влезе вътре... все още.

Не всички сандъци бяха избутани от входа — някои от тях бяха останали на място и затрудняваха натрапниците, но изродите се увеличаваха с всяка изминала минута. Бишъп беше унесен в малката

си вендата и не беше усетил присъствието на командира. Сержантът на свой ред пристъпи внимателно зад гърба му и го потупа с тайния им знак по рамото. Бишъп за секунда отдели поглед от екшъна, за да провери кой му пази гърба и продължи да стреля. Крис на свой ред му даде знак да презареди. Грамадният мъж кимна и се отместа, а мястото бе заето от лейтенанта, който се включи разгневен в боя. След като приключи със смяната на пълнителя, Бишъп отново зае мястото си при сандъците, а Крис се отдръпна назад също да презареди, след което отиде да провери състоянието на пилота. Коленичи до него и го хвана за ръката.

— Как си, Боул, много ли е зле положението?

Войникът не изглеждаше добре и това можеше да се забележи от километри, но въпреки всичко се напъна да отговори:

— Мисля, че кракът ми е счупен. Всяка една костичка ме боли.

— Дръж се, приятелю. Ще те освободя. Аз ще се опитам да повдигна този сандък, а ти трябва да издърпаш затиснатия си крак. Разбираш ме, нали?

Боул кимна.

Стейн направи знак с ръка, че ще брои до три. На „три“ напрегна цялата си мускулатура, за да повдигне сандъка, но не успя. Отново отброи и опита пак. Не можа. Тогава му хрумна блестящата идея да смени Бишъп на огневата линия; вероятно грамадата щеше да успее да измъкне другаря им. Приблужи се до него и набързо му обясни какво трябва да стори. На свой ред Крис се захвана с отбраняването на обекта. Опитваше се да бъде прецизен и да се цели в главите на изродите. Това се оказа доста успешен ход. Много рядко му се налагаше да произвежда повече от един изстрел, за да поваля мишената си. Така пестеше муниции. Все пак в пълнителите за неговия автомат имаше само по тридесет патрона, не беше като този на Бишъп, където се помещаваха стотина.

Докато стреляше по съществата, чуваше как Бишъп се мъчи да премести сандъка, затиснал приятеля им. При един от напъните Животното успя да го повдигне достатъчно, за да измъкне Боул от смъртоносната хватка.

— Бишъп, занеси го горе при О'Райли! Той ще го закърпи.

— Слушам, шефе, ами ти?

— Не ме мисли, ще ги задържа колкото мога, после ще се кача при вас. През това време измъкни от контролната зала всички метални стелажи и ги пригответи да барикадираме стълбището.

Животното не беше много съгласен с вишестоящия, но заповедите си бяха заповеди и трябваше да ги изпълни.

Сержантът остана на пост. Автоматът му продължаваше да сее смърт сред чудовищата. В някои случаи му се налагаше да го прави от упор, но близостта му с тях не го притесняваше. В моменти като този си мечтаеше да има слушалки на главата, да звучи някой от любимите му хитове на AC/DC да се раздава в ритъма на музиката. Замисли се, че ако наистина имаше тази възможност и това нямаше да му помогне кой знае колко. Повечето парчета на групата бяха насечени и бързи и ако следваше ритъма им, щеше да приключи мунициите си за отрицателно време.

От тези мисли го извади звукът на автомата, който изщрака на празно и спря да бълва куршуми. Докато зареждаше новия пълнител, няколко от грозните твари успяха да нахълтат. Наложиха се да ги обстреля съвсем отблизо с по няколко патрона, за да задържи позицията си. Докато ги обсипваше с олово, през ума му мина мисъл, която често го спохождаше по време на битка. *Дори Господ не е способен да създаде това, което болният мозък на човек може да сътвори.*

Долови нечовешки вой, идващ отвън. Беше подобен на онзи, който чу в началото на атаката. Страховит писък, който го накара да потръпне от отвращение и ужас. Набързо смени поредния пълнител и се загледа през пролуката, останала между сандъците, струпани на входа и тавана. Създанията отвън се бяха отдръпнали встрани, сякаш правят кордон, за да мине някой между тях. Така и стана. От далечината се зададе малко дребно същество с походката и стойката на Ам-Гъл. Беше изключително бързо — куршумите, летящи от дулото на картечницата, с която Елис изравняваше силите в битката, не успяваха да го уцелят, буквално минаваше между тях. Сержантът усети, че това е моментът, в който трябва да си плюе на петите. Надяваше се да ги е задържал достатъчно време, през което другарите му да организират следващия етап от защитата. Бързо се изтегли на заден ход и беше стигнал почти до стълбището, когато дребното създание се промъкна през отвора. Налудничавите звуци, които издаваше, можеха да

повлияят на всеки човек, независимо дали е преминал военно обучение, или такова срещу психоатаки.

В съзнанието на Крис премина набързо записът от камерата, който беше гледал заедно е Гюнтер по-рано. Спомни си как бяха нарекли съществото — Откачалката... колко му отиваше това име. *Дали бе кръстено заради поведението си, или повод за това беше начинът, по който въздейства на хората?* Сержантът нямаше желание да разбере. Насочи дулото на автомата си към него и откри огън. Извергът заподскача във всевъзможни посоки, за да избегне куршумите. Приличаше на несъразмерен скакалец. По всичко личеше, че разполага с умствен потенциал. Движеше се изключително бързо, сякаш предугаждаше действията на човека срещу себе си.

Сержантът хукна по стъпалата нагоре. Този път бе принуден да обърне гръб на съществото. Патроните му, както и резервните пълнители, бяха свършили.

Откачалката усети намеренията на вечерята си и се впусна в преследване.

Стейн стигна задъхан до втория етаж и се обърна, за да види дали гадината е останала долу. Съществото обаче явно не се отказваше толкова лесно и го следваше по петите. Още издаваше същите налудничави писъци, а от зейналата му паст течеше гъста зелена слюнка. Вземаше по няколко стъпала наведнъж и за нула време се озова до него. Беше готово всеки момент да му се нахвърли, когато...

— Ама че гадост! — изкрещя Бишъп, избутвайки Крис от мястото му. Той се изпъчи срещу Откачалката и я обсипа с едрокалибрени куршуми. Черепната му кутия се пръсна подобно на презряла диня, изпусната върху бетонен под. От тялото му се разхвърча жълто-зеленикава слуз вместо кръв.

Върху стената зад съществото сякаш бе изрисувана гротескна картина на импресионист, само че вместо с бои — с карантията на гадината.

На сержант Стейн му беше пределно ясно, че нямат много време и кимна с благодарност към Бишъп.

— Пригответе ли стелажите? — попита го.

— Да, шефе, тук отстрани са.

Животното някак си беше успял да довлече всичките метални стелажии от малката стаичка, която служеше за преддверие на

командната зала, та дори и тези от помещенията, където се намираха мунициите и разлагащият се труп на учения. Двамата със сержанта ги избутаха един по един надолу по стъпалата. Успяха временно да запушат отвора, но им беше ясно, че отчаяният им ход няма да задържи дълго съществата.

Кристофър огледа помещението, където се бяха скупчили почти всичките членове на отряда. Видя, че Елис продължава да поддържа огъня на спасението жив, като не спира да обсипва с олово враговете им. Той и Бишъп нямаха наранявания, но им личеше, че са зверски уморени. Потърси с поглед медика и пилота, но не ги видя. Дочу стенанието на Боул и разбра, че са отишли в командната зала. Запъти се към тях, но преди това даде нареждане на Животното да охранява стълбището, а на Елис да продължава да прави това, което умее най-добре — да изтребва вредители.

Когато влезе в командното, видя, че О'Райли приключва с шинирането на крака на Боул.

— Как е той, док?

— Буквално е бил премазан. Почти няма здрава кост. Разбира се, че ще оцелее, но дълго време няма да може да играе баскетбол. — Усмихна се невесело и продължи с превързването на крака.

— Докторе, когато приключиш тук, ела отгатък при нас, ще имаме нужда от всеки наличен войник, за да удържим позициите си.

— Слушам, шефе.

Сержантът затвори вратата на командната зала след себе си и се завърна при Елис и Бишъп.

Сети се, че в цялата суматоха е забравил за Гюнтер, от чиято пушка доста време не се чуваха изстрели. Потърси радиостанцията и опита да се свърже с него. С първите два опита не сполучи и той се притесни за другаря си, но на третия връзката се осъществи. Набързо му беше обяснено, че положението не изглежда никак добре. Били обкръжени от стотици врагове, като сред тях се откроявали поне две дузини от по-специалните същества, които преди това бяха гледали на видеото. На въпроса му защо не чува изстрели от снайпера, заместник-командирът отговори, че пестял мунициите си за онези малки изродчета, които изглеждали най-опасни.

Информацията, която сержантът получи от Гюнтер, не бе обнадеждаваща. Още повече го притесни фактът, че мунициите за

картечницата са на привършване. Елис беше заредила последната лента с патрони. Спреше ли дъждът от куршуми, най-вероятно мутантите щяха да успеят да проникнат. Крис знаеше, че трябва да измисли друг план, за да се измъкнат оттук, но всеки сценарий, който му хрумваше, завършваше с един и същ печален изход.

Чудовищата вече бяха привлечени към тях и единственият шанс да се спасят беше като ги избият. За пръв път почувства, че се намира от губещата страна. Почти винаги, когато изпълняваше мисия, си припомняше една мъдра фраза, която покойният му баща беше повтарял през детството му: „Помни, синко, злото никога не идва само!“. Моментната ситуация демонстрираше правотата на думите му по-добре от всякога. Те бяха обкръжени от него — злото, създадено от човешка ръка, сътворено от неговите хора. Затова ли беше воювал почти през целия си живот — за да бъде убит от ръката на собствения си народ? От тези, които беше пазил, от правителството, чиито интереси беше защитавал?

Силен трясък сепна отнесеното му в мисли съзнание. Елис стоеше вцепенена и гледаше в посока на шума. Той отиде при нея и се надвеси през отвора. Отсреща едно от чудовищата, каквото не бяха виждали досега — високо поне два метра и наполовина на това широко — отделяше огромни буци асфалт от земята е гигантските си ръце, приличащи на чукове. Успя да изкърти няколко големи колкото диван парчета от настилката. Докато осъзнаят какво е намислило, единият къс от асфалта полетя към скривалището им. Удари бетона между отвора с картечницата и покрива, където се беше прикрил Гюнтер. Неудовлетворено от резултата, съществото откърти втори къс и отново замахна. Сержантът трескаво нареди:

— Елис, напълни го с олово, докато не ни е замерило отново!

Тя не изчака повторно подканяне и натисна яростно спусъка. Първите изстрели не успяха да причинят вреда на мутанта. Отблъснаха се от него, сякаш беше някакъв огромен броненосец. Това не я отказа и тя продължи да го обсипва с куршуми. От картечницата се вдигаха кълба дим и видимостта бе намалена, но Елис бе схванала къде трябва да се цели. Когато лентата свърши и пукотевицата утихна, огромната канара лежеше неподвижно на земята, заприличала на пихтия. Бяха успели, но това им коства помощта на картечницата, чиито муниции бяха свършили.

За миг на бойното поле се възцари спокойствие. Сержант Стейн обаче на няколко пъти се бе убедил, че създанията притежават разум и умеят да общуват помежду си. Нямаше представа как го правят, явно бяха развили някаква телепатична способност, но беше факт, че се разбират. Следователно едва ли оставаше кой знае колко време за почивка преди следващата им атака.

В това време пилотът Боул, лазейки, бе излязъл от лазарета, без да го усетят. Той допълзя до ъгъла на помещението, където бе отворът е картечницата. Опря гърба си в него, очите му имаха перфектна видимост в посока към стълбището. Чак сега Елис успя да долови движенията му. Погледна към него и проследи кървавите дири, които пострадалият му крак бе оставил по пътя дотук. В отговор пилотът само повдигна рамене.

— Боул, какво правиш тук, трябваше да стоиш в командната зала и да почиваш! — укори го сержантът.

— Крис, ти сам каза, че всяка военна сила в момента ни е нужна. Знам, че не съм в добро състояние, но всеки един от вас би постъпил като мен. Дайте ми само оръжие и от тази позиция ще пазя гърба на Животното. Имам перфектната видимост, а и ръцете ми не са пострадали, само кракът. Пък и нали имам още един, какво се притеснявате?!

Бишъп изгрухтя като прасе, след което се усмихна и му рече шеговито:

— Гледай да се оправяш сам, че нямам време да започвам втора работа като бавачка.

Краткият им разговор беше прекъснат от самотните откоси от пушката на Гюнтер. „Това е добре — помисли си сержантът. — Значи е жив и не е пострадал от онази буца, която се вряза в сградата.“ Но положението навън не изглеждаше никак розово. В началото на базата, откъдето екипът влезе, при хеликоптерната площадка, се задаваха дузина дребни същества, приличащи на Откачалката, с която сержантът си бе имал работа по-рано, както и поне още толкова от онези огромните, с подобните на чукове ръце. От покрива към тях огънят не спираше. Куршумите, насочвани към ам-гъловците, биваха ловко избягвани, а предназначените за другите същества се врязваха в телата им, но не нанасяха значителни щети. Успяваха само да забавят грамадите.

Откачалките стигнаха до входа на сградата, но не се опитаха да влязат вътре, просто стояха отвън. Явно чакаха нещо, но какво ли? Най-вероятно имаха план, а отрядът все още не знаеше какъв е той. На десетина метра от тях се бяха събрали Трошачите. Гюнтер се изправи и се загледа в тях. Бяха по-малко от онези дребните. В далечината му се бяха сторили много повече, но в момента по-важен бе фактът, че са се подредили все едно образуват бойна формация. Сигурно се готвеха всеки момент да атакуват базата им. Въпреки че заместник-командирът се намираше на покрива, оттам нямаше видимост към амгъловците, можеше да стреля само по чукоподобните или по другите — първите от записа — които в момента бяха оградили сградата от всички страни с няколко кордона. Гюнтер мушна още патрони в снайпера и се прицели в главата на едно от едрите същества. Последвалият изстрел отново не му причини вреда, само леко го забави. Преди да натисне спусъка повторно, той се загледа в създаването през оптичeskия мерник. Търсеше слабо място в противника. Трошачът беше обгърнат отвсякъде от нещо, наподобяващо броня, която се бе сраснала с него — подобно на огромна съвкупност от кости. Въпреки това успя да намери уязвима точка. Намираше се в областта между главата и гръдния кош — там, където при мъжете се намира адамовата ябълка. Ако човек се вгледа внимателно, по цялата дължина на шията се забелязваше малка пролука, широка около два сантиметра. Прицели се и стреля. Куршумът се вряза в незащитеното място. Бликна фонтан от тъмна кръв. Мутантът се просна безмълвно на земята, а гюлетата в края на ръцете му заораха в асфалта. Гюнтер нададе победен вик и бръкна в кутията си с патрони, за да зареди нови два. В този момент другите чудовища осъзнаха случилото се и наградиха по един огромен къс асфалт. Запокитиха ги едновременно към войника. Единият от късовете го отнесе като торнадо малка дървена постройка. От удара тялото му изхвърча няколко метра назад и тупна в другия край на покрива. Лицето му беше така изкривено и обезобразено, че заприлича на нещо средно между лика на Фреди Крюгер и Джослин Уайлдънщайн^[1]. Вратът му се полюшваше на едната страна като есенно листо, което всеки момент очаква да се отдели от клонката и да се понесе към земята. Кръстцовата кост беше раздробена на безброй малки парчета. Благодарение на мускулните влакна и вътрешностите,

костите все още стояха прибрани в кожната обвивка, която доскоро бе живо човешко същество.

След атаката на мутантите и настъпилата внезапна тишина сержант Стейн усети, че нещо лошо се е случило с Гюнтер, но нямаше как да отиде на покрива и да провери състоянието му. Шестото чувство му подсказваше, че другарят му е пострадал сериозно.

Въпреки настаналия смут сред отряда, всички се готвеха за следващата атака. Провериха мунициите, оръжията, барикадата на стълбището и зачакаха. От долния етаж се чуваха силни трясъци и странна какофония, причинена от налудничавите крясъци на Откачалките.

— Идват! — изкрещя Бишъп и насочи автомата си надолу, където натрупаната купчина метал се раздвижи. По всичко личеше, че от другата страна някой напъва. За дял от секундата, в която той се разсея, се разхвърчаха части от стелажите — метални парчета, рафтове и крачета. Един от краката мина на милиметри от лицето на Бишъп, но друг се заби в бедрото му, разкъсвайки мускула. Острието се показва от другата страна.

— Медик, имаме нужда от медик тук! — подвикна Стейн.

О'Райли се затича нататък. Прекоси разстоянието за отрицателно време и с помощта на сержанта издърпаха ранения извън обсега на хвърчащите жезла. Ирландецът се зае да обработва раната, а Кристофър застана встрани от стълбището, където стената го прикриваше. Изчака пукотевицата да утихне и се премести, за да заварди изхода. По стълбите се изкачваха двама Трошачи, а по тавана се придвижваше Откачалка. Изглеждаше демонично и се кискаше налудничаво. Сержантът изстреля половин пълнител по дребното създание, за съжаление, без успех, след което насочи усилията си към огромните канари. Изстреля по тях остатъка от патроните, но също не успя да им нанесе кой знае какви поражения. Зареди нов пълнител, но това му костваше време, през което Откачалката се доближи на два метра от него. Той инстинктивно вдигна автомата и насочи дулото към връхлитащото същество над главата си. Стреля от упор и го раздробил на стотици малки парчета. Кръв, плът и черва се изсипаха върху него, сякаш го обля водопад от карантия. С ръкава на ризата си опита да изтрие остатъците от създанието, полепнали по лицето му. Тъмната, наподобяваща катран кръв се размаза върху физиономията му и той

осъзна, че е заприличала на камуфлажна маскировка на войник във Виетнам.

Трошачите постепенно си пробиваха път през стелажите, а от ноздрите им излизаше пара от гняв. Крис продължи да стреля по тях. След като изпразни поредния пълнител, се усети, че е по-добре да си обира крушите от стълбището. Свърна и отиде при другите членове на отряда. Бишъп беше превързан и някак си изправен на крака. Боул стоеше мълчалив в ъгъла с насочено дуло към стълбището. О'Райли, от своя страна, държеше пистолета си с готовност да го използва. Елис беше напуснала мястото си при вече безполезната картучница и се готвеше за нападението с помпата Мозберг в ръце.

Самото чакане преди нападението ги влудяваше. Човек можеше да изтърпи всичко, но очакването беше способно да влуди всекиго. Те обаче бяха истински бойци, затова стояха непоколебимо, насочили оръжия към единственото място, откъдето можеха да нахлуят тварите, и бяха готови да дадат отпор до сетния си дъх.

Трошачите се показаха първи през отвора. Към тях бясно запрепускаха стотици куршуми, пронизващи въздуха и плътта им. Секунди по-късно ги последваха десетки изроди от онези, които приличаха на ходещи мъртъвци. Прииждаха на талази и също толкова бързо падаха мъртви върху бетонния под. Това улесняваше отряда, понеже успяваха да ги отстранят, преди да пристигне новата вълна. Явно причината за бавното им нахлуване беше тясното пространство на стълбището, където реално можеха да се поберат не повече от четири човека по ширината. Големият проблем за отряда бяха огромните противници. Единият от тях се затича към Елис, подобно на носорог, ала тя съумя в последния момент да се отмести встрани и да се размине с него. Обаче пилотът Боул не извади този късмет. Трошачът връхлетя отгоре му и го премаза. Започна да стоварва чукообразните си ръце върху главата му, която още след първия удар заприлича на пинята^[2], само че вместо бонбони от черепната кутия се разхвърча мозък. Елис стоеше на метър от инцидента и наблюдаваше ситуацията. Всичко това се случи толкова бързо, че тя нямаше как да реагира. Окопоти се и насочи помпата към гръкляна на чудовището, което не спираше да блъска по трупа на Боул, който вече изглеждаше като голяма локва от желе с гарнитура от натрошени до песъчинки кости. Елис си спомни за пронизващия изстрел, който Гюнтер нанесе

на едно от тези същества, и опря дулото на помпата си в гръкляна му. Изстрелът разкъса гърлото му и то падна мъртво на пода.

Другите от отряда нямаха време да се занимават с неволите на партньорката си и продължаваха да обсипват с олово прииждащите създания. Те окапваха като есенни листа. В цялата суматоха Бишъп бе изпразнил два пълнителя от по сто патрона върху друг Трошач. Явно няколко от тях бяха успели да проникнат в незащитения участък. За радост и вторият лежеше мъртъв.

По време на цялата пукотевица се беше промушил и един от амгъловците. Тайно беше пропъзлял по тавана на помещението и внезапно се спусна върху главата на О'Райли. Докато се усетят какво се случва, вече се беше усукал около главата му и се бе вкопчил. Ирландецът запищя, докато всячески се опитваше да го смъкне от гърба си. С бързи движения съществото успя да свали скалпа на войника заедно с горната част на черепа му. Острите му като бръснач зъби се впиха във врата и нетърпеливо засмукаха от артерията на жертвата, докато ръцете му безмилостно гребяха части от мозъка и го разхвърляха по земята. Половин минута по-късно тялото на О'Райли се строполи, а главата му (или по-точно това, което беше останало от нея) се търкулна настрани. Приличаше на тиква за Хелоуин. Сержант Стейн прекалено късно видя какво се случва. Стреля и съумя да нанесе няколко смъртоносни изстрела в тялото на малкото изчадие. Обърна се към изхода на помещението и запазил самообладание, изкрещя:

— Елис, Бишъп, ако искаме да оцелеем, трябва незабавно да напуснем това място!

— Съгласна съм, шефе, но накъде да тръгнем?

— Накъдето и да е, само да не стоим повече тук — измърмори Животното.

— Бишъп, можеш ли да се движиш? — запита Кристофър.

— Мисля, че да, шефе, ще се справя. Вие тръгнете първи и като излезем, аз ще ви пазя гърбовете.

Елис и Крис презаредиха и се заеха да отблъскват съществата към стълбите. Бишъп, куцукайки, ги последва. Гримасите на лицето му издаваха, че изпитва неопишуема болка.

Двамата бяха направили бойна формация тип „скорпион“. Единият от тях се движеше половин метър пред другия и стреляше, а когато му свършеха патроните, се разменяха, за да може да смени

пълнителя. По този начин успяха да изтласкат няколко поредни вълни с чудовища. Докато стигнат площадката на първия етаж, те двамата разчистваха пътя отпред, а Бишъп стреляше по тези, които се намираха встрани от тях.

Успяха да излязат от сградата невредими, обаче това, което ги очакваше отвън, не бе в плановете им. Съществата бяха навсякъде. До хоризонта базата бе залята от резултатите на несполучливия експеримент.

Тримата се спогледаха, отчаяни от гледката. Знаеха, че пълнителите им са на привършване, а да се изправиш с голи ръце срещу толкова много изчадия си е чисто самоубийство (не че ако имаха патрони, щеше да бъде кой знае колко по-различно). Но явно така бе решила съдбата.

— И вие ли си мислите това, което и аз? — запита сержантът останалите.

— Да, Крис — отговори му Елис.

— За какво става дума, шефе? — запита неразбираемо Бишъп.

— Оф, Животно! — възмути се Елис. — Колко си невеж...

Двамата с лейтенанта се засмяха, а Бишъп зяпна в опит да разбере кое толкова му е смешното.

— Трябва да отидем да изключим резервния генератор. Те се привличат от шума и светлините. Ако изключим тока и запазим тишина, може да се върнат обратно в гората. Това е единствената възможност, с която разполагаме, но не съм сигурен дали ще успеем. Имам две гранати в сака си. С тях ще се опитам да ги смутя и да ги накарам да се разпръснат. Броя до три и хвърлям. След като се взривят, трябва да сме много бързи и да се доберем до сградата с генератора. Дотам са около петдесет крачки. Готови ли сте?

— Да! — изкрещяха почти едновременно Елис и Бишъп.

Лейтенантът започна да отброява. Когато стигна до „три“, хвърли в две противоположни посоки по една граната и тримата се втурнаха към другата сграда. Тичаха и стреляха в тълпата от зомбита, проправяйки си път.

Бишъп знаеше, че няма никакъв шанс да успее, болките в крака бяха ужасни. Когато приятелите му се отделиха на десетина метра от него и той бе заобиколен от всички страни от злите създания, се спря. Сложи последния пълнител в автомата си и започна да се върти в кръг

с пръст върху спусъка на тежкото оръжие. Уродливи крайници и глави се разхвърчаха на всички страни. Да, беше успял да привлече вниманието на съществата.

Минута по-късно наказателната акция на Бишъп приключи, а с нея и съществуването му. Налазиха го десетки изчадия, всяко от които драпаше за парче месо.

Сержантът и Елис обаче успяха да стигнат до сградата. В момента, в който се опитваха да затръшнат вратата зад себе си, сякаш от нищото се изстреля Трошач, който ги връхлетя. Той успя да строши портата, а с нея и ключицата на Елис. Жената изпищя от болка и остана да лежи затисната под вратата. Кристофър също беше паднал от удара, но за негово щастие — по-далеч. Надигна се и тръгна към Елис, за да я извади изпод тежестта на вратата, обаче тя изкрещя:

— Отивай, свършено е с мен. Изключи генератора!

Сержантът се разколеба, но схвана, че за нея спасение няма. Огромното туловище на звяра я беше затиснало под вратата и беше само въпрос на време тя да се срещне с всевишния. За пръв път в живота си той се почувства като перце, носено от вятъра, напълно безпомощен и неспособен да се пребори със съдбата. Вдигна падналия автомат и се затича към помещението, където се намираше генераторът.

Елис остана сама и безпомощна. Не след дълго в помещението нахълтаха безброй жадни за плът гротескни създания. Нахвърлиха се върху нея. Започнаха да разкъсват месата ѝ. Минута по-късно на пода се търкаляше само пиърсингът, който някога предизвикателно стоеше на пъпа ѝ.

Лейтенантът тичаше в мъждивата светлина и се опитваше да прогони от съзнанието си агонизиращите крясъци на Елис. Дори след като утихнаха, той продължи да чува писъците ѝ. Бяха се врязали дълбоко в ума му и сигурно никога нямаше да го напуснат.

Беше уверен, че се е измъкнал от чудовищата, но се стараше да стъпва тихо, за да не ги привлече насам. Слезе по металните стълби към помещението, където се намираха генераторите. Знаеше къде е местоположението на резервния и отиде точно при него. Огледа го отвсякъде, но в мигащата червена светлина не успя да различи бутон за

изключване. Единственият човек в отряда, който разбираше от подобни машини — Боул — за жалост лежеше мъртъв. Реши да опита да отстрани проблема със сила.

Вдигна М16-ката си и изпразни пълнителя в генератора. Светлините примигнаха, след което угаснаха.

Стейн седна на пода. Беше капнал от умора. Прекалено много добри войници умряха в тази безсмислена битка. Постави празния автомат до себе си и го заляха спомени за семейството му. За пикниците, които правеха сред природата. За първия път, когато със съпругата си правиха секс. За първия път, в който дъщеря му подкара колело без спомагателни гуми. За първия път, когато...

Мислите му бяха прекъснати от внезапен захват за глезена. Уродлива ръка го издърпа в средата на залата. Пред него се появи същество е полуразложено лице, цялото в белези. Бе облечено в бяла престилка, на която имаше закачен бадж. Човекът (или нещото) му проговори. Гласът му изскърца като стара ръждива панта. Беше далечен, хриптящ и неразбираем звук. Но след изречените думи сержантът беше заобиколен за нула време от Трошачи. Един от тях го вдигна във въздуха и запокити в стената. Гръбначният му стълб изхрущя при удара. Чудовището го завъртя и отново го тресна в бетона. Беше ред на ребрата да изпукат. Сержантът не усещаше сила в тялото си, единствено изгаряща болка. Уродът в бяла престилка се доближи до него и разкъса дрехите му. Вместо пръсти на ръцете си изчадието имаше метални остриета. Заби върховете им и Стейн усети как те изстъргаха по костите на гръбнака му. Съществото изрязва прецизно месото около костите, след което внезапно изтръгна гръбначния му стълб. Последваха го двата дроба, бъбреците и сърцето. Кръв се стичаше от органите, които бяха нанизани на гръбначния стълб и приличаха на древна огърлица или на огромен шашлик.

В помещението настъпи мрак и се разнесоха звуци от злоещо мляскане.

[1] Джослин Уайлдънщайн е известна още като съпругата на Франкенщайн. Джослин е бивша съпруга на милиардера и търговец с предмети на изкуството Алек Уайлдънщайн. Тя похарчва между два и четири милиона долара за пластични операции, с цел да заприлича на

жената котка. Обаче крайният резултат е меко казано ужасяващ. — Бел.а. ↑

[2] Пинята — традиционен мексикански многоцветен контейнер, направен от картон или глина, чиято вътрешност се пълни е разнообразни бонбони, малки плодове, хранителни продукти или играчки. Обикновено пинятата се използва по време на фиести и тържества като рождени дни, Коледа и Великден, като се окачва на въже и виси от дърво или таван. Целта е да бъде ударена с пръчка от човек, чиито очи са вързани, и да се съберат сладкишите, плодовете, бонбоните или играчките от вътрешността ѝ. — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.